

en fremryffet Alder eller andre Omstændigheder, ikke kunde præstere den fordrede Prøve, og det vilde dog være haardt, om de skulde indskrænktes i deres Næringsbrug ved ikke samtidigt med at udøve Haarfærernæringen at maatte drive Barbeernæring, hvorimod de, der nu udøve Barbeernæring, have fuldkommen Ret ifølge Loven til ogsaa at udøve Haarfærernæring.

Ordføreren: Ja, man kan dog vel egentlig ikke sige, at Haarfærerne lide nogen Indskrænkning i deres Næringsvei; thi det har altid været en fri Næringsvei at klippe Haar og frisere, og der er mange Barberer her i Byen, som udøve denne Næring. (Bevæger: Læge de da ikke Borgerstab derpaa?) Nei! det er aldrig fordret, at der skulde tages Borgerstab derpaa. Den Bestemmelse, jeg før omtalte, siger udtrykkeligt, at, hvis den Syge ikke uophødeligt kan besørges afhentet, skal Huuseieren eller Huusbeoeren selv besørges ham henbragt til den nærmeste Barbeerstue eller til Almindeligt Hospital.

Kierkegaard: Vi have en Forordning af 4de August 1819, som jeg altid skal omtale med stor Ærbødighed, forsaavidt som den bærer Vidnesbyrd om den Omfarg for og det Hensyn til Humaniteten, som Regjeringen deri har lagt for Dagen, men som alligevel derhos ogsaa bærer adskillige Spor af, at man selv i en temmelig upoetisk Tid dog kan være tilbøielig til noget Sværmeri. Den foreskriver nemlig af Iver for sit skønne Niemed saa Meget og saa Mangfoldigt, at det næsten kan blive fort for Guds Dine, naar man tænker sig sat i det uheldige Tilfælde; at man skulde til at adlyde denne Forordning. Den foreskriver, at, naar Hogen er druknet eller dog falden i Vandet, er hængt eller har hængt sig, eller paa anden Maade er stebet i Fare, saa er det for det Første Guds Pligt uophødeligen at foranstalle Alt, hvad Omstændighederne tillade, for at faae den Vedkommende optagen, nedskaaen o. s. v., og i det Hele taget de fornødne Redningsmidler anvendte paa ham. For det Andet foreskriver den, at man snarest muligt skal kalde en Læge til Hjælp, og for det Tredie endvidere, at man strax skal anmeldte Sagen for Politie-

mesteren, Sognepræsten eller Sognefogden og saa fremdeles. Uden at jeg nu skal gaae ind paa at undersøge, hvorledes et Menneffe, der maatte komme i den Casus, vil have at rede sig ud af alt dette, saa forekommer det mig dog, efter Tonen og Anden i denne Lovgivning at dømme, at, dersom et Menneffe, som har fundet en saadan tilstaaetkommen Person, troer sig istand til at foretage en Aareladning paa ham, og mener, at en Aareladning, anvendt her, vil kunne blive et Middel til Redning for den Forulykkede, saa bør han foretage den, og saa er han, naar han gjør det, efter denne Lov forsvaret. Men saa skal jeg tillade mig at bemærke, at, dersom det herefter skulde blive Barbererne forbudt at aarelade, saa vil Virkningen deraf nok nærmest blive den, at der bliver Færre, som ere i Besiddelse af den hertil fornødne Færdighed, og som derhos endten kunne antages at være tilstede i slige Tilfælde eller lettelig at kunne skaffes tilstede. Det maa nemlig vel erindres, at, ligesom det ingenlunde er noget Ubetydeligt, at der for det Første bliver Færre af Befolkningen, som forstaae at foretage Aareladning, saaledes er det for det Andet næsten endnu værre, at de, der forstaae det, rimeligtviis blive vanskeliggere at faae fat paa, end Barbererne nu ere. Disse Sidste tilbringe en stor Deel af Dagen i Besøring med mange forskjellige Menneffer, og hidtil har man, naar man tænker paa dem og lægger Mærke til dem som Barberer, dermed været vant til at forbinde den Formodning om dem, at de forstaae at aarelade; de ere derhos ofte at see paa Gaden og ligeledes derved kjendte af mange Menneffer, og de ville derfor ved mange Leiligheder kunne komme til øieblikkelig at yde en vigtig Hjælp, som ikke saa let vil kunne tilveiebringes, dersom man affkaffer den Grundsætning, at Barbererne skulle være istand til at aarelade. Jeg antager derfor, at det i Henseende til den paaberaabte Lovgivning og til de antydede Ulykkestilfælde vil være usikkert, at Barbererne ogsaa herefter vedblive at være i Besiddelse af denne Færdighed. Men, i Forbindelse dermed antager jeg derhos fremdeles ogsaa, at det er hensigtsmæssigt, om man fastholder den Grundsætning, at tilstaaetkomne Personer skulle indbringes hos